

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **R. O.**, zastoupeného JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 37, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2016, č. j. CPR-19493-2/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 10. 2016, č. j. 60 A 14/2016 – 19,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, uložila rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016, č. j. KRPL-40057-23/ČJ-2016-180022, žalobci povinnost opustit území České republiky do 60 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí [§ 50a odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)]. Žalovaná zamítla odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 12. 8. 2016, č. j. CPR-19493-2/ČJ-2016-930310-C235.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, který ji usnesením ze dne 3. 10. 2016, č. j. 60 A 14/2016 – 19, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle krajského soudu bylo rozhodnutí žalované vyloučeno ze soudního přezkumu na základě § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[z] *přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o ukončení pobytu, pokud se cizinec před zahájením řízení o ukončení pobytu zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně*“.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítl především, že krajský soud rozhodl formalisticky, nezohlednil nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, zejm. s ohledem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

[4] Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost odůvodnil závažností důsledků napadených rozhodnutí pro svou rodinu. Výkon správního rozhodnutí má za následek faktickou povinnost stěžovatele vycestovat z území České republiky. V takovém případě by stěžovatel nemohl plnit povinnost vůči své dceři, která mu byla rozhodnutím soudu svěřena do výchovy a k níž má vyživovací povinnost. Stěžovateli by tak nepřiznáním odkladného účinku vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Přiznáním odkladného účinku není ohrožen důležitý veřejný zájem.

[5] Žalovaná plně odkázala na obsah spisu.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku byly v posuzované věci splněny.

[7] Úvodem soud připomíná mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek za současného splnění dvou podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[9] Stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku především tvrzeným nepřiměřeným zásahem do svého rodinného života, protože v důsledku napadeného rozhodnutí by byl nucen opustit území České republiky, a nemohl by tak plnit své povinnosti vůči nezletilé dceři, která mu byla soudem svěřena do výchovy. Ve správním spisu je založen rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 13. 11. 2008, č. j. 9 P 109/2006 – 50, kterým soud schválil dohodu rodičů, podle níž se nezletilá dcera stěžovatele N. O., nar. dne X., svěřuje do výchovy otce. Současně soud upravit oprávnění stěžovatele stýkat se s druhou nezletilou dcerou M. O., nar. X.

[10] Krajský soud odmítl žalobu věcně projednat, protože shledal, že se na rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců vztahuje výluka ze soudního přezkumu podle § 171 písm. d) téhož zákona. Stěžovatel tento závěr zpochybnil tvrzeným rozporům s Úmluvou.

[11] Jakkoliv Nejvyšší správní soud nepředjímá věcné posouzení kasační stížnosti, považuje za vhodné, aby byla odložena vykonatelnost napadeného rozhodnutí do doby, než soud rozhodne, zda je předmětné rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců, případně zda je taková výluka v souladu s ústavním pořádkem, nebo zda jsou zde důvody pro postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Pokud by byl stěžovatel nucen

opustit území před věcným rozhodnutím soudu, mohla by mu vzniknout nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Rozhodnutí soudu ve věci samé by v takovém případě bylo pouze akademické bez reálné možnosti napravit případnou nezákonnost správního rozhodnutí. Sama skutečnost, že stěžovatel bude moci pobývat na území České republiky i po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem, by se práv a právem chráněných zájmů třetích osob neměla nijak dotknout, resp. žalovaná nepředestřela soudu žádnou argumentaci týkající případného ohrožení práv třetích osob.

[12] Nadto Nejvyšší správní soud uznává ve své judikatuře, že k právu na spravedlivý proces zpravidla náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, nebo ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, č. 3169/2015 Sb. NSS). Byť je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pro řádný výkon jeho práva na spravedlivý proces je vhodné, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o své kasační stížnosti. Zároveň soud neshledal, že by dočasné setrvání stěžovatele na území České republiky po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem představoval riziko, které by zakládalo rozpor s důležitým veřejným zájmem. Žalovaná rozpor s důležitým veřejným zájmem netvrdila.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud vyhověl návrhu stěžovatele a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky usnesení krajského soudu č. j. 60 A 14/2016 – 19, rozhodnutí žalované č. j. CPR-19493-2/ČJ-2016-930310-C235 i rozhodnutí krajské ředitelství č. j. KRPL-40057-23/ČJ-2016-180022. Soud však upozorňuje, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Zároveň soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

[14] Pro úplnost soud podotýká, že nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, protože stěžovatel byl od hrazení soudních poplatků již plně osvobozen usnesením krajského soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 60 A 14/2016 – 14. Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. se přiznané osvobození vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu